

академія ДПС України, 2004. – 222 с.

6. Економічна теорія : Політекономія : підручник / [за ред. В. Д. Базилевича]. – 5-те вид., стер. – К. : Знання-Прес, 2006. – 615 с.

7. Іщенко О. М. Держава як основний механізм регулювання економічного життя / О. М. Іщенко // Банківська система України в умовах глобалізації фінансових ринків : матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції, 25–26 вересня 2008 р. – Черкаси : ЧІБС УБС НБУ, 2008. – 210 с.

8. Статистичний щорічник за 2008 рік / [за заг. ред. О. Г. Осауленка]. – К. : Державний комітет статистики України, 2009. – 566 с.

9. Статистичний бюлетень за 2009 рік – К. : Державний комітет статистики України, 2010. – 150 с.

10. Оптова і біржова торгівля України : стат. збірник. – К. : Державний комітет статистики України, 2009. – 83 с.

11. Зовнішня торгівля України : стат. збірник. – К. : Державний комітет статистики України, 2009. – 106 с.

12. Держава та економічне зростання (концепція державного регулювання відтворювальних процесів в економіці України) / [за ред. д-ра екон. наук Б. Є. Кваснюка]. – К. : Ін-т екон. прогноз. НАН України, 2001. – С. 19.

13. Шевцов А. Нафта і нафтопродукти. Перспективи стабільності

ринку / А. Шевцов, М. Земляний, В. Вербинський [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/Monitor/desember08/24.htm>

14. В Україні запровадять ліцензування виробництва моторних бензинів і дизельного палива [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vi-leghas.ua/content/view/414/320/>

15. Про проект Закону України про державне регулювання експорту, імпорту, оптової, роздрібною торгівлі нафтопродуктами : Постанова Верховної Ради України від 07.07.1999 р. № 849-XIV // Офіційний вісник України. – 1999. – № 28. – С. 58.

16. Концепція проекту Закону України «Про внутрішню торгівлю», схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 7.10.2009 р. № 1200-р // Урядовий кур'єр. – 2009. – № 199.

17. Україна в 2005–2009 рр.: стратегічні оцінки суспільно-політичного та соціально-економічного розвитку / [за заг. ред. Ю. Г. Рубана]. – К. : Націон. ін-т стратегічних досліджень, 2009. – 655 с.

18. Communication from the Commission – European Governance: Better lawmaking [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:52002DC0275:EN:HTML>

Стаття надійшла до редакції 30 жовтня 2010 року

УДК 322.122.62

І. Б. Чудаєва,
кандидат технічних наук, доцент,
завідувач кафедри менеджменту організацій
Східноєвропейського університету економіки і
менеджменту (м. Черкаси)

ТЕХНОПОЛІСИ: ЕКОНОМІЧНА СУТЬ, ПРИЧИНИ СТВОРЕННЯ ТА ЯПОНСЬКИЙ ДОСВІД

У статті проаналізовано сутність та організаційно-економічний механізм функціонування технополісів у Японії. Виявлено основні чинники, що сприяють створенню і ефективному функціонуванню технополісів, внесено пропозиції стосовно доцільності їх створення в Україні.

Ключові слова: технополіс, інтеграція, інформаційні технології, біотехнології, нанотехнології.

И. Б. Чудаева

ТЕХНОПОЛИСЫ: ЭКОНОМИЧЕСКАЯ СУЩНОСТЬ, ПРИЧИНЫ СОЗДАНИЯ И ЯПОНСКИЙ ОПЫТ

Проанализированы сущность и организационно-экономический механизм функционирования технополисов в Японии. Определены основные факторы, способствующие созданию и эффективному функционированию технополисов, внесены предложения относительно целесообразности их создания в Украине.

Ключевые слова: технополис, интеграция, информационные технологии, биотехнологии, нанотехнологии.

I. B. Chudaieva

TECHNOPOLISES: ECONOMIC ESSENCE, REASONS OF CREATION AND JAPANESE EXPERIENCE

The essence and organizational economic mechanism of functioning of the technopolises in Japan is analyzed. Basic factors which are instrumental in creation and effective functioning of technopolises are selected; the proposals concerning expedience of their creation in Ukraine are made.

Key words: technopolises, integration, information technologies, biotechnology, nanotechnology.

Постановка проблеми. Сьогодні всі країни світу намагаються на основі інноваційної діяльності зробити технологічний прорив у провідних галузях економіки, орієнтуючи їх на структурну перебудову, енергозбереження, зменшення матеріаломісткості та підвищення наукомісткості, виробництво екологічно чистої, конкурентоспроможної на світовому ринку продукції, здатної оптимально забезпечувати потреби споживачів.

Успіхів у інноваційній сфері досягла переважна більшість країн ринкової економіки, але лідерство тут

належить Японії, яка менш ніж за чверть століття посіла друге місце у світі за обсягом валового внутрішнього продукту. Ця країна вийшла на провідні позиції у глобальному економічному просторі завдяки продуманій і виваженій науково-технічній та інноваційній політиці, реалізації суперпроєкту «Технополіс».

Сучасний технополіс – самодостатнє міське утворення з науково-дослідними установами, навчальними закладами, високотехнологічними і наукомісткими

підприємствами, житловими масивами, об'єктами обслуговування та рекреації, комунікаціями [1].

Технополіси сьогодні виступають найсучаснішими формами інтеграції науки і виробництва, що створюють умови для технологічного поштовху, результатом чого є поява значної кількості інновацій, які мають бути оперативно освоєні виробництвом та забезпечувати потужний економічний розвиток регіону і країни загалом.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблеми становлення і функціонування технополісів у світовому господарстві розглядали такі вітчизняні й зарубіжні вчені, як В. Дергачов (необхідність створення технополісів) [1]; Є. Донченко, Т. Чаюн [2] і Б. Карпинський [3] (загальні проблеми функціонування технополісів); Я. Мікояпа (технополіси як форми гармонізації науки і виробництва) [4]; Ю. Перевалов, В. Ятков (технополіси як територіальні центри структурної перебудови) [5]; Ч. В. Прангішвілі, Ф. Ф. Пашенко, І. А. Степановська [6], Л. І Романова [7], Ш. Тацуно [9] (стратегія технополісу) та ін.

Водночас, за межами розгляду залишається ще чимало питань, зокрема формування і регулювання організаційно-економічного механізму технополісу як невід'ємної складової його господарського механізму.

Актуальність цієї проблематики в сучасних умовах визначається необхідністю виходу України з кризового стану та пошуку відповідної ніші в інноваційній діяльності, яка б сприяла забезпеченню її входження у двадцятку країн-лідерів високих технологій.

Цим підтверджується зв'язок авторського доробку із важливими науковими та практичними завданнями й невирішеними проблемами, котрим присвячується означена стаття.

Метою статті є аналіз досвіду функціонування технополісів у Японії, виявлення їх сильних і слабких сторін та можливості застосування в Україні. Для досягнення поставленої мети вирішуються такі завдання:

- проаналізувати організаційно-економічний механізм функціонування технополісів у Японії і визначити їх сильні й слабкі сторони;
- виокремити основні чинники, що сприяють створенню та ефективному функціонуванню технополісів;
- внести пропозиції стосовно доцільності створення технополісів в Україні.

Основні результати дослідження. Термін «технополіс» символізує синтез двох найважливіших ідей, які лежали в основі промислової стратегії Японії. Перша – «технологія» – полягала в модернізації існуючих галузей економіки Японії на основі впровадження нових, високих, оновлюючих технологій. Друга – «поліс» – походить від грецьких античних міст, які були засновані на органічному поєднанні приватної промисловості, прийнятих суспільством ідей та відповідальності. Це двоєдине завдання в Японії називають «суперпоглядом ХХІ століття», що має за мету перетворення в науково-технічний архіпелаг нових міст науки (наукоградів). Ідея створення технополісів – компактних науково-промислових міст, що займаються розробкою інноваційних технологій і розвитком наукомістких виробництв, зародилася на початку 1950-х років у США. Проте бурхливого розвитку вони набули в Японії у 1980-ті роки.

Японська промислова політика спрямована на заохочення творчості та створення орієнтованої на

наукомістке виробництво структури промисловості, яка виготовляє екологічно чисту, ресурсозберезувальну продукцію й адекватно реагує на потреби ринку [9, с. 61].

Із цією метою у 1980 р. Міністерство зовнішньої торгівлі та промисловості (МЗТП) Японії оприлюднило шестипільову стратегію, до якої входить і проект «Технополіс» – сміливий план будівництва мережі міст науки, тісно пов'язаних із Токіо швидкісною залізницею та системами зв'язку. Впровадження шести напрямів стратегії мало забезпечити країні досягнення технологічного лідерства:

- стратегічний напрям № 1 – паралельна реалізація досягнень науково-технічного прогресу;
- стратегічний напрям № 2 – стратегічні міжнародні союзи;
- стратегічний напрям № 3 – проект «Технополіс»;
- стратегічний напрям № 4 – створення телекомунікаційних мереж;
- стратегічний напрям № 5 – ризиковий капітал і венчурні фірми;
- стратегічний напрям № 6 – селективне заохочення імпорту.

Проект «Технополіс» – амбіційний проект МЗТП, спрямований на вихід Японії на передові рубежі, який передбачав створення до 2000 року 19 суперсучасних «Силікон-Веллі» в різних регіонах Японії. Він побудований на ідеї плідної співпраці між бізнесом, університетами та місцевою владою і новому підході до регіонального розвитку.

Основною функцією технополісу є максимальне використання унікального науково-виробничого та трудового потенціалу великого міста, його зручного економіко-географічного положення через формування життєво важливої для інноваційної діяльності інфраструктури.

Головним завданням технополісу є модернізація традиційних для регіону галузей промисловості й виведення їх на сучасний рівень, вибір наукових напрямів, визначальних для технополісу, які можуть забезпечити випереджальний розвиток виробничої інфраструктури, а також створення найсприятливіших умов для співробітників, спеціалістів і населення тієї місцевості, на промисловій базі якої створюється ця інноваційна структура.

На відміну від схеми нових індустріальних міст у програмі «Технополіс» зроблено акцент на створенні «м'якої» інфраструктури з такими складовими, як кваліфіковані кадри, нові технології, інформаційне забезпечення, капітал для проведення сучасних досліджень у недосліджених сферах науки і техніки, мережа телекомунікацій. Люди та сервіс, а не проекти, що потребують великих затрат праці, знаходяться у центрі цієї програми. У процесі планування і будівництва технополісів провідна роль відводиться місцевій владі.

Усі 19 технополісів повинні задовольняти декільком критеріям. Вони мають бути розташовані не більш ніж за 30 хв. їзди від своїх «материнських» міст (із населенням не менш як 200 тис. осіб) і в межах одного дня їзди від Токіо, Нагоя чи Осаки. Розміри технополісу не повинні перевищувати 500 квадратних миль (приблизно такою є площа Силікон-Веллі США). У цих нових містах мусять функціонувати сучасні науково-промислові комплекси, університети, науково-дослідні інститути

та зручні для життя райони з культурними і рекреаційними можливостями. На відміну від більшості японських міст технополіси розташовані у живописних районах і гармоніюють із місцевими традиціями та природними умовами.

Фінансування програми «Технополіс» передбачає надходження коштів із таких джерел:

- \$1 млрд. – відрахування на будівництво від префектур, великих і малих міст;
- «фонди технополісів», у які надходять місцеві податки та внески корпорацій;
- надання пільг центральним урядом Японії у вигляді спеціальних дозволів на прискорену амортизацію приміщень і обладнання – відповідно 15 і 30% вартості у перший рік, які поширюються на капіталовкладення в зонах технополісів;
- пільгове кредитування під 2,7% річних із виплатою позики протягом 15 років.

Сьогодні в Японії функціонує понад 30 технополісів (див. рис.).

Програма «Технополіс» стала одним із ключових елементів стратегії регіонального розвитку в умовах переходу до наукомісткої промисловості й прискорення науково-технічного прогресу, які відтворюють елементи нової науково-виробничої та інформаційної інфраструктури, необхідної для майбутнього розвитку економічного потенціалу країни. Програмою визначені такі основні цілі:

- перерозподіл промисловості від центру до периферії;
- активізація діяльності місцевих університетів;
- переорієнтація промисловості на розвиток наукоємних і енергозберігальних технологій.

До складу технополісів можуть входити такі організаційно-структурні одиниці: технопарки (науковий, промисловий, екологічний, конверсійний, інноваційний, бізнес-парк та ін.); інкубатори (інноваційний центр, інкубатор бізнесу, науковий готель тощо), а також інкубатори інновацій, які об'єднують під своїм дахом науково-технічні фірми із використанням ризикового капіталу; лабораторно-виробничі комплекси, орієнтовані на впровадження нової техніки і технологій; сервісні підрозділи, що сприяють виробництву нової продукції та її поширенню; телекомунікаційні центри, які забезпечують можливості ділового спілкування, а поряд із цим вищі навчальні заклади, установи побутового обслуговування, житлові масиви й місця відпочинку.

Технополіси Японії покликані не лише прискорювати її економічний розвиток. За їх допомогою здійснюється переорієнтація із імпорту технологічних ноу-хау на розроблення національної високої виробничої технології. У зазначеній царині Японія досягла помітних успіхів: якщо у 1960-х роках питома вага власних розробок країни складала 18–20% всієї їх кількості, то у першій половині 1990-х цей показник становив 80%. Координує діяльність технополісів спеціальний комітет «Технополіс», до складу якого входять представники державних органів самоуправління, науки й бізнесу. Оперативне управління технополісами здійснює сектор відділу розміщення промисловості та охорони навколишнього середовища Міністерства зовнішньої торгівлі й промисловості.

Рис. Карта технополісів Японії

Порівняльна характеристика основних японських технополісів подана в таблиці.

Префектури регіонів також створюють свої координаційні комітети, різні комісії, асоціації, товариства сприяння технополісам. До числа найефективніших технополісів слід віднести НТЗ на острові Хоккайдо, який утворено навколо аеропорту «Нью-Тітосе» і тісно пов'язаний із розташованим від нього на відстані 5 км індустріальним комплексом, до складу якого входить 82 фірми. Науковий парк «Тітосе» займає площу 9 га, де функціонують п'ять венчурних компаній, що спеціалізуються на високих технологіях і зокрема фінансують комплексне дослідження океану й раціональне використання ресурсів, розробку нових технологій, механотроніку (суміщення механічних і електронних пристроїв), технологію тонкої кераміки та ін.

У результаті такого інноваційного підходу до соціально-економічного розвитку сучасна Японія за масштабами економічної діяльності займає друге місце у світі після США. На початок світової фінансової кризи (2008 рік) ВВП Японії дорівнював більш ніж 43% рівня США, тоді як на початку проекту «Технополіс» наприкінці 1970-х – 20%. На ці дві країни сьогодні припадає 43% світового виробництва ВВП, з яких Японія забезпечує 17%, а США – 26%.

Розвиток японської економіки за останню чверть ХХ століття і перше десятиліття ХХІ-го ознаменований інтенсивною структурною перебудовою, впровадженням НТП та його сучасної форми – інтенсивних технологій. Під впливом НТР в останнє десятиліття структурна перебудова вступила в новий етап свого розвитку, охопивши атомну енергетику, біотехнологію, кібернетику та ін. Структурна перебудова на най-

Таблиця

Порівняльна характеристика деяких технополісів Японії

Технополіс	Напрямок розвитку	Діяльність
Цукубу	<ul style="list-style-type: none"> - ядерна фізика - робототехніка - біотехнологія - тонка кераміка - програмування 	<ul style="list-style-type: none"> - розробка домашніх роботів-няньок - розробка роботів-рятівників - розробка роботів-ремонтників атомних станцій - створення біокомп'ютерів, синтез ДНК - розробка методів відвернення катастроф
Хамамацу	<ul style="list-style-type: none"> - оптоелектроніка - домашні звукові побутові відео-інформаційні системи 	<ul style="list-style-type: none"> - створення домашньої звукової розважальної та інформаційної систем - оптика розробка оптичних волокон, лазерів
Нагаока	<ul style="list-style-type: none"> - механотроніка - комерційні інформаційні послуги - агробізнес - біотехнологія 	<ul style="list-style-type: none"> - виробництво біохімічних добрив - виробництво систем обладнання із використанням ЕОМ і оптичних волокон - розробка обладнання для місцевого виробництва енергії - розробка засобів автоматизації управлінської діяльності
Тояма	<ul style="list-style-type: none"> - механотроніка - нові матеріали - біотехнологія 	<ul style="list-style-type: none"> - виробництво медичного устаткування - виробництво нових металів, тонкої кераміки - виробництво високоякісної гуми
Окаяма	<ul style="list-style-type: none"> - біотехнологія - медицина 	<ul style="list-style-type: none"> - розвиток фармацевтичної промисловості - виробництво електронного діагностичного устаткування - виробництво протезів, штучних органів - комп'ютерне обладнання для фізреабілітації людини
Хіросіма	<ul style="list-style-type: none"> - програмування - нові матеріали - механотроніка - електроніка - біотехнологія - альтернативні джерела енергії 	<ul style="list-style-type: none"> - виробництво міні-комп'ютерів - виробництво тонкої кераміки
Ямагуті	<ul style="list-style-type: none"> - електроніка - нові матеріали - програмне забезпечення - механотроніка - тонка кераміка - біотехнологія - використання океану 	<ul style="list-style-type: none"> - лазерні дослідження - розробка плазмових реакторів - використання енергії сонця - робототехніка

Джерело: Таблицю складено особисто автором

новішої технологічній основі спрямована на ресурсозбереження, підвищення ефективності виробництва й забезпечення високого рівня рентабельності.

Успішне виконання проекту «Технополіс» дозволило кардинально вирішити такі проблеми, як реконструкція матеріально-технічної бази науки та виробництва, забезпечення громадян комфортабельним житлом, оздоровлення середовища, змістовне дозвілля [8, с. 110]. Слід відмітити, що в період від 1980-го до 2005 р. матеріаломісткість суспільного виробництва Японії знизилася майже на 25%, у тому числі сировини – на 33%. Досягти таких триумфальних результатів за короткий термін без використання найновіших організаційно-економічних форм розвитку практично неможливо.

Інтенсивний розвиток технополісів у Японії зумовлений комплексом причин, серед яких:

1. Вичерпання ресурсів розвитку промисловості, особливо обробної, яке ще більше поглибилося внаслідок подорожчання нафти наприкінці 1970-х років.

2. Потреба в розвитку технологій, які будуть визначати економічне обличчя третього тисячоліття, а також нових наукомістких галузей виробництва, що створюються на базі таких технологій, як електроніка, біотехнологія, нанотехнологія, освоєння ресурсів Світового океану, випуск нових промислових матеріалів; програмне забезпечення, спеціальна хімія, оптика, індустрія інформації, індустрія відпочинку, дизайн.

3. Необхідність запровадження перспективних форм активної та постійної взаємодії науки і виробництва.

4. Потреба в реконструкції деяких великих підприємств та створення на основі дрібних і середніх інноваційних компаній більш динамічного й гнучкого сектору економіки.

5. Можливість реорганізації існуючої системи освіти, наближення її до потреб розвитку наукомісткого сектору.

Досвід створення і функціонування технополісів у Японії та організація в них інноваційної діяльності є не лише унікальним, а й надзвичайно актуальним для України, оскільки енергоємність її виробництва є невідправдано високою – 3

одного кілограму умовного палива виробляється продукції трохи більше ніж на 50 центів, тоді як у Японії – на 19 доларів.

Україна сьогодні ще має значний науковий потенціал, який сконцентрований у великих містах – Києві, Дніпропетровську, Харкові, Одесі, Львові та ін., неподалік від яких, на наш погляд, можна створити наукові мегаполіси на кшталт японських технополісів чи російських наукоградів. Довгий час перепороною для цього в Україні була політична нестабільність та породжені нею різні негаразди. Сьогодні ж, коли наша держава розвивається стабільно, українським урядовцям та місцевій владі доречно було звернути увагу на регіональний розвиток країни, а відтак і створення нових форм інноваційної діяльності – технополісів. Нині в Україні діє лише одна подібна інноваційна структура – курортнополіс «Трускавець», який демонструє впродовж усього періоду свого функціонування високу ефективність інноваційної діяльності в галузі охорони здоров'я та профілактики різних захворювань і здобув славу всесвітньовідомого.

Висновки. Проведені нами дослідження показують, що для створення повноцінної та стійкої селищно-

виробничої системи, яка б приваблювала мешканців великого міста, технополіс повинен бути відносно великим, мати досить розгалужену економічну базу, комунікації, зв'язок та можливості надання інших різноманітних видів послуг, у тому числі культурних.

Технополіс мусить бути зорієнтованим на першокласний сервіс, підвищену якість житла, інтенсивне культурне життя. За наявності достатньо надійних телекомунікаційних зв'язків з університетами і науководослідними установами, технічної інфраструктури високого рівня та зручного транспортного сполучення технополіси можуть створюватися й поза межами великих міст. Для України це важливо, оскільки дає змогу залучати іноземний капітал в економіку країни.

Література

1. Дергачев В. Восхождение к технополисам / В. Дергачев // Бизнес-Информ. – 1997. – № 22. – С. 5–8.
2. Донченко Е. Технопарки, технополисы / Е. Донченко, Т. Чаюн //

Рынок металлов. – 1999. – № 5. – С. 62–67.

3. Карпинский Б. Технополис – эффективная форма научно-технического лидерства / Б. Карпинский // Экономика Украины. – 1994. – № 1. – С. 35–36.

4. Микояпа Я. Инкубаторы и технополисы Японии как форма сочетания науки и производства / Я. Микояпа // Регион: экономика и социология. – 1985. – № 3. – С. 142–157.

5. Перевалов Ю. Технополисы как территориальные центры структурной перестройки / Ю. Перевалов, В. Ятков // Вопросы экономики. – 1995. – № 10. – С. 145–148.

6. Прангишвили Ч. В. Технополисы: состояние и перспективы / Ч. В. Прангишвили, Ф. Ф. Пашенко, И. А. Степановская. – М. : Институт проблем управления РАН, 1996. – 63 с.

7. Романова Л. И. «Технополис» в программах регионального развития / Л. И. Романова // Япония: проблемы научно-технического прогресса. – М. , 1996. – 137 с.

8. Стеченко Д. М. Инновационные формы регионального развития : навч. посіб. / Д. М. Стеченко. – К. : Вища школа, 2002. – 254 с.

9. Тацуно Ш. Стратегия – технополисы / Ш. Тацуно ; пер. с англ. ; общ. ред. и вступ. Б. И. Данилова-Даниляна. – М. : Прогресс, 1989. – 344 с.

Стаття надійшла до редакції 27 жовтня 2010 року

УДК 339.138:339.16.012.23

В. А. Лобанова,
кандидат фіз.-мат. наук, доцент кафедри економіки, маркетингу та фінансів туристичної індустрії Київського університету туризму, економіки і права

Н. О. Матвійчук-Соскіна,
викладач кафедри міжнародних економічних відносин і підприємництва Національної академії управління (НАУ), аспірантка кафедри маркетингу НАУ

МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ІТ У МАРКЕТИНГОВОМУ МЕНЕДЖМЕНТІ ПІДПРИЄМСТВ ТОРГІВЛІ

У статті запропоновано новий методологічний підхід до оцінки ефективності застосування інформаційних технологій у маркетинговій діяльності підприємств торгівлі із використанням нового класу економічних функцій – функції комбінації факторів збутової діяльності підприємств сфери обміну.

Ключові слова: торгівля, маркетинговий менеджмент, ефективність, виробнича функція, функція комбінації факторів збутової діяльності, інформаційні технології.

В. А. Лобанова, Н. О. Матвейчук-Соскіна
МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ОЦЕНКИ ЭФФЕКТИВНОСТИ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ ИТ В МАРКЕТИНГОВОМ МЕНЕДЖМЕНТЕ ПРЕДПРИЯТИЙ ТОРГОВЛИ

В статье предложен новый методологический подход к оценке эффективности применения информационных технологий в маркетинговой деятельности предприятий торговли с использованием нового класса экономических функций – функции комбинации факторов сбытовой деятельности предприятий сферы обмена.

Ключевые слова: торговля, маркетинг, эффективность, функция, функция, информационные технологии.

V. A. Lobanova, N. O. Matviychuk-Soskina
THE METHODOLOGICAL APPROACH TO THE ESTIMATION OF THE RETAIL MARKETING MANAGEMENT SYSTEM EFFECTIVENESS WITH THE IT USAGE

In the article the new methodological approach to the estimation of the retail marketing management system effectiveness with the information technologies usage is proposed, and for this purpose the new class of economic functions – the function of retail factors combination for the exchange sphere enterprise is presented.

Key words: retail, marketing, effectiveness, function, information technologies.